

"Vážená rado, vážení členové!" V hale v jednom ze samostatných domků sedělo několik druidů v kruhu kolem kulatého stolu se zasmušilými výrazy ve tváři. Fregenal stál v čele a mluvil, přičemž se točil vlevo a vpravo, aby jeho řeč slyšeli všichni přítomní.

"S radostí oznamuji, že ztráta zakázaných knih byla objasněna. Našel jsem viníka, který za celou krádeží stojí. Zde ji máme..."

K obloze se zvedaly oblaka dýmu ze strážních ohňů. Pod nimi se rozkládala nerovná krajina, plná skal a kopců, mezi tím vším se vinula řeka Moldava. Tam dole v údolí proti sobě stála početná vojska. Na jedné straně uviděl Kalen Temerijské znaky, vlajky a erby, na druhé straně však stála armáda bez znaků a vlajek. Oba pozorovatele náhle ovanul studený vítr a vše jakoby utichlo. Ten podivný stísněný pocit oznamoval, že konečně dorazila i smrt. Na to se ozvala trubka a obě armády vyběhly proti sobě. Dusot koňských kopyt a zvuky souboje doléhaly až sem nahoru.

V očích se jí zaleskly slzy, slabě popotáhla nosem. Nedokázala už zadržet emoce. Zabořila obličej do Kalenova kabátu a rozbřečela se. Lesním tichem se nesl slabý pláč. Vítr se utišil, vrány přestaly krákorat, lesní tvorové, ti kteří zrovna nespali zimním spánkem, se na okamžik zastavili. Když smutek a stesk přemohl druidku, celá příroda s ní ten smutek sdílela. Vždyť přece druidové odjakživa byli, jsou a budou přáteli lesů, hvozdů a veškeré přírody.

Diadém s Chalcedonem - Visennin příběh

Ondřej Novák (Bredy)

(Tato povídka vznikla na motivy povídek a románu o Geraltovi od A.Sapkovského).

Kruh druidů

Tento příběh, který nyní uslyšíte, vypráví o době dávno před Geraltem. Přenáší nás na místa a do časů, kdy lidí nebylo mnoho a svět obývali jiní tvorové různého vzhledu, síly a moudrosti. Do dob, kdy v každém lese žily dryády, elfové se drželi pospolu ve svých sídlech a hvozdech, čarodějové provozovali mocná kouzla a drudové ovládali tajemné síly přírody. V těch dobách, kdy v temných pralesech čekaly nestvůry, na loupeživé výpravy do vesnic vyraželi špinaví a zarostlí skřeti a v jeskyních spali draci, svým tělem strážíc ohromné bohatství. V těch dobách, kdy světem chodili zaklínači a bránili lidstvo před těmito temnými silami. Jejich práce nikdy nebyla dobrovolná.

Budu vyprávět o pihovaté zrzce, o prvních krocích do skutečného života, o strastech, které ji osud nastražil, a které musela překonat. Tehdy jí bylo sotva osmnáct, kdy opustila ochrannou náruč kruhu, aby se vrhla do chřtánu skutečnosti, ochutnala trpký pohár pravdy a poznala lež, nenávisť, zradu a sobectví.

Ale nepředbíhejme. Nejprve co vlastně o Visenně víme? Moc zdrojů se nedochovalo, koluje jen několik pověstí. Nejvíce v tomto pomohlo sčítání lidu, které kdysi proběhlo v Nilfgaardu. A tak víme, že Visenna se pravděpodobně narodila tam. Její otec měl Cintránskou krev. Svou matku však neměla nikdy poznat, proto o ní nic nevíme, pověsti však tvrdí, že byla dryáda. Od ní Visenna zdědila cit k přírodě, k jejím zákonům, její houževnatost a vytrvalost. Otec byl kovářem v Ebbingu, byl to romantický, uzavřený a tichý muž.

Doba se změnila. Svitky, pergameny a královské knihy se dostaly do rukou "hnutí za čistotu". Král padl, vypukla revoluce. Ti, kteří neměli Nilfgaardsou krev museli opustit zemi. I Visennin otec se rozloučil s kovárnou a spěšně odvedl dívku do hor. Den na to k jeho domovu dorazili žoldáci, aby dokončili dílo očisty. Stavení lehlo popelem.

Vítr, déšť a pach smrti provázel jejich pouť na sever přes Amell, která měla vést do Cintry. Připojili se k davu uprchlíků, které potkali cestou. Na paty jim šlapali žoldáci, v předu je s otevřenou náručí očekával mor, který se šířil v uprchlických táborech. Tak Visenna osiřela. Tehdy jí bylo osm let. Byla ještě dítě, neznala svět, nepřežila by. Padla by do drápů divé zvěře, moru nebo Nilfgaardů. Ujala se jí žena, která dívku přivedla přes Klamat až do Mayenny a tam ji předala druidům. Visenna už tu ženu nikdy v životě nepotkala

Deset let žila pod druidskou ochrannou, učila se znát moudrost přírody, její zákony a všechna její kouzla. Život opět nabyl smyslu, věděla už, kam osud nasměroval její kroky. Dokud neučinila chybu, za kterou byla z kruhu vyhnána.

Zima byla tuhá, napadlo mnoho sněhu. Zrzavé vlasy, ledabylé oblečení, příliš slabé na takové počasí. Trásl se to zimou, dýchalo si to na ruce a postupovalo krůček za krůčkem po cestě, která neměla cíl. Za zády nechávalo Mayennu, městečko v jehož okolí to strávilo druhou část svého dětství. Rozhodnutí bylo kruté a nespravedlivé.

Ale nedalo se vrátit.

Byla zase sirotkem, zvykla si. Osud řídil její kroky a to se nedalo ovlivnit. Osud chtěl, aby zemřela. Zmrzne, to byl její osud. Tak ať se stane, co se má stát.

Druhá část myslí se ještě nevzdala:

Poslechni holka! Jsi druidka. Použij svoji moc a zachraň si život. Žít se musí! Zapomeň na Kruh, zapomeň na spravedlnost. Žij! Na Kruh se můžeš z vysoka... víš co...

Moc? O čem to proboha mluvíš? Mám houby moc. Což pak jsi holka zapoměla, že ti vzali diadém? Bez něj si nula!

Nelži si! Svě umění nikdy nezapomeneš. Nepotřebuješ tu čelenku, zvládnout se to dá i bez ní. Dokážeš to, nevzdávej se.

Nedokážu. Nechci to dokázat. Jen jedinou věc musím. Umřít.

To chceš zapomenout vše, co tě za posledních deset let naučili?

Klidně. Proč ne?

Jsi husa! Máš život před sebou. Takových zklamání ještě zažiješ a budou horší. Přece to nevzdáš hned na první překážce!

Ale Visenna to už vzdala.

Dusot kopyt přehlušil slabý šelest větru. Ozýval se monotonně a periodicky. To se změnilo. Kůň zaržal a zastavil se. Od jeho nozder se zvedl obláček páry. Do sněhu doskočily čísi nohy, několika kroky přistoupili k ležícímu tělu.

V krbu hořela a praskala suchá polena. Vysoký, zarostlý, hnědovlasý muž seděl na dřevěné stoličce u lůžka a díval se na neznámou. Dělal mu obrovské starosti, protože už dávno by musela zemřít podchlazením. Osud stál při ní, nechal ji žít. Blouznila, vykřikovala ze spaní nějaká jména, žádné ale neznal. Snad to byla druidka z Mayenny, co ale dělala v takovém počasí v lese tak spoře oděná? Doufal, že mu to jednou prozradí.

Zrzčín dech se opět změnil. Několikrát zprudka vzdychla, až nakonec otevřela oči. Probudila se. Dech se jí uklidnil, pohledem zmateně přehlédla okolí, její oči ulpěly na muži. Zraky se setkaly. Jejích duhovkách se leskl plamen z krbu. Chtěla něco říct, ale rozkašlala se.

"Ššííí." Muž se jí snažil rukou naznačit, aby nemluvila. Zrzka ho odmítla poslechnout.

"Co.. to.. stalo?" otázala se úžasle po tom, co jí kašel dovolil promluvit.

Muž položil dlaň na její rozpálené čelo. Cítila, jak je mrazivá.

"Máš horečku."

"A...", chtěla se zvednout na loktech do sedu, ale slabost a kašel ji to nedovolily.

"Klídek, lehni si. Jsi hodně slabá," zarazil muž její snažení.

Opět na sebe hleděli. Byla opravdu mladá a velice hezká, pomyslel si muž. Dívka. Takovou by miloval, to ale musel by být o více než dvacet let mladší. Je příliš mladá, mohla být jeho dcerou.

Usnula. Bude tu sedět a hlídat jí. Dokud se neuzdraví.

"Co říkáš Krotine? Dokázal bys to?"

Učedník se zadíval do plamenů a zavrtěl hlavou.

"Ochranné zaklínadlo nedokáže nikdo z nás zlomit," odpověděl Krotin.

"Já se vsadím, že to jde!"

"Kde bereš tu jistotu Křesylove?" otázal se Krotin s pochybami a přiložil do ohně další poleno. Zvedl se oblak oranžových jisker, které pohasínaly, až po tom co dopadly do sněhu.

"Ke každému zaklínadlu existuje odeklínadlo. Můj otec znal kdysi jednoho čaroděje a ten mu to vysvětloval."

"To je blbost. Čert vem tvého otce, vždyť víš jakej byl. Nezapomeň, že tohle je druidské kouzlo. Velké

dubové dveře, pořád v nich koluje přírodní moc. Uprosíš je aby srostly a nikdo se do nich nedostane. Jenom mistr zná způsob, jakým dveře otevřít.

"Já to dokážu..," ozval se dívčí alt naproti ohniště. "Je to jednoduchý. Musíš mít cit ke dřevu. Naslouchat mu a vědět, co potřebuje."

Chlapci nejvýše o rok starší než ona na ni chvilku úžasle hleděli. Pak se Krotin zazubil

"Hehe, tak to tě chci vidět Visenna."

A začal se smát. Visenna složila ruce na prsou a natáhla si nohy před oheň.

"Jen se smějte!" odušila zlostně.

Krasylov se přestal smát. Vstal. Visenna ho pozorně sledovala zespoda.

"Já jí věřím....," řekl a přisedl si k ní.

"Hele, tak se vsadíme," zazubil se znova Krotin, "Ale, když neuspěješ, tak se s tebou vyspím."

"A když jo?" namítla Visenna.

"Tak... ale, stejně to nedokážeš."

"Dokážu!"

Visenna znovu otevřela oči. První co pocítila byla strašlivá zima. Ale v domku bylo teplo. V krbu stále hořel oheň. Visenna se zachumlala do přikrývky, ale nepomohlo to. Kůži měla přecitlivělou na jakýkoliv dotyk. Uvědomovala si, každou část těla. Uvědomovala si jak je slabá, jak málo sil jí zbylo.

A uvědomovala si, že někomu vděčí za život.

"Á... vítej ve skutečném světě. Jak jsme se vyspali?" Uslyšela mužský hlas. Zahleděla se mu do očí. Proč jí připadal povědomý? Muž jí podával hrnek s tekutinou.

"Vypi to, pomůže ti," řekl. Visenna poslušně otevřela ústa a nechala stéci trochu bylinného čaje do jícnu. Mělo to odpornou chuť. Stroužek vody jí tekla po bradě.

"Napi se ještě... no... vidíš, že ti to jde. Když mě ve všem poslechněš, do týdne budeš opět silná."

"Kdo vlastně jste, že mi pomáháte? A co se stalo?"

"Máš moc otázek, kotě, nejsi ale schopná všechny odpovědi unést. Teď ještě ne. Uzdrav se, naber sílu, potom ti prozradím víc."

"Aspoň mi řeknete své jméno....," žadonil chraptivý alt.

"Dobře. Říkej mi Kalen."

"Kalene, prosím..."

"Ale jak se jmenuješ ty, má nejdražší?"

Visenna zamrkala zmateným pohledem. Svraštila čelo, jakoby si na něco vzpomínala.

"Já... nevím. Možná to zní divně, ale nemohu si vzpomenout. Zapomněla jsem...." Kašel jí nedovolil dokončit větu.

"Nevadí," konejšil ji Kalen a pohládl ji po zrzavých vlasech. "Vzpomeneš si, uvidíš. Odpočívej."

I Kruh druidů má svoje sídlo tvořící několik domů. Všechny jsou samozřejmě ze dřeva. Pověsti o tom, že druidové bydlí v lesích jsou zcestné. To platí jen o druidech samotářích a podivínech. Ostatní většinou žijí ve vesnici postavené z přírodních surovin. Jejich domy vypadají jako by právě vyrostly ze země. Pro druida není těžké přinutit strom, aby rostl tak jak si přeje.

Tahle osada leží na okraji Mayenny. Uprostřed osady stojí větší stavení. Je to knihovna, největší bohatství Mayennského Kruhu.

Všichni spali, na osadu se pomalu snášely vločky stříbrného sněhu. Pod střechou domu se plížily tři postavy. Z Visennina diadému se linulo matně bílé světlo.

"Nikdo to nehlídá," ozval se šepot.

"A proč by měl, Krasylove," zašeptal někdo jiný, "Vždyť je to zamčené magií. Nikdo se tam nedostane."

"Jsem připravená," oznámila Visenna a pohládla chalcedon.

"Krotin na ni kývl a gestem odehnal Krasylova hlídat za roh. Visenna přistoupila k venkovním dveřím. Ty ještě nebyly tak dobře uzamčeny. Přiložila ruku na dřevo a dotkla se diadému. Šedivý polodrahokam se na kratičký okamžik zeleně rozzářil. Otvorem, jenž se záhy otevřel, se snadno protáhla dovnitř. Uvnitř vládla hustá tma. Visenna šla chodbou sama ztracená v tichu. Kradla se podél stěn, hledala ty správné dveře. Našla je.

Knihovna kruhu.

Dotkla se jich, snažila se naslouchat dřevu. Chystala se vyslovit zařikání, které si pečlivě připravila. Dveře se však otevřely dřív, než stačila cokoliv říci.

Že by byla v nesprávné místnosti?

Nebyla.

To se zdálo snadné.

Příliš snadné.

"Mám to!" zašeptala, když se objevila před stavením. V ruce držela jednu z mnoha knih.

"Ona to dokázala..," žasl Krotin.

Visennu znenadání obklopil zelený prstenec. Zůstala tak, jak byla. Ruku, ve které v ten okamžik držela knihu, měla vztyčenou nad hlavou. Nemohla se pohnout. Kouzlo ji svazovalo. Mohla jen mluvit.

"Oách..." vzdychla překvapením.

"Mistr Fregenal," prohlásil Krysylov, "blíží se!"

"Mizíme!"

"A co Visenna?"

Krotin mávl rukou a zmizel mezi domy. Krysylov ho spěšně následoval. Přišel mistr. Na jeho tváři se objevil falešný údiv.

"Visenna, tak to jsem skutečně nečekal. Ani si nedokážeš představit, co jsi provedla a jaké to může mít pro tebe následky."

"Odpusťte pane..."

Fregenal ji vytrhl knihu z ruky. Visenna se stále nemohla hýbat. Teď připomínala směšnou sochu zobrazující mávající rolnici.

"Odpustit? Jenom to? Děvče, děvče. To je setsakra málo. Vloupání se do knihovny. A... ukradení zakázané knihy. Nechci vidět co tomu řekne rada."

"Ale...."

Visenna se rozvzlykala

Náhle otevřela oči. Měla je plné slz. Byla noc, v domku se usídlila hustá, neproniknutelná tma. Visenna si vzpomněla na jména. Zнала už své i svých přátel. Věděla kdo byl Fregenal, Martia, Fénix, Miko a další mistři kruhu. Fregenal... jen kdyby věděla, proč to jméno spojuje se zlostí, jenž ji nevědomky nutila svírat ruce v pěst.

Škvírou ve dveřích sem pronikal zpěv meluzíny.

"Vážená rado, vážení členové!" V hale v jednom ze samostatných domků sedělo několik druidů v kruhu kolem kulatého stolu se zamušilými výrazy ve tváři. Fregenal stál včele a mluvil, přičemž se točil vlevo a vpravo, aby jeho řeč slyšeli všichni přítomní.

"S radostí oznamuji, že ztráta zakázaných knih byla objasněna. Našel jsem viníka, který za celou krádež stojí. Zde ji máme..."

Zelená kola kolem Visenny se rozplynula v dýmu. Cítila, jak jí povolují svaly a začínají bolet. Fregenal ji však prudce přitáhl za ruku a postavil před kulatý stůl.

Visenna zavzdychala bolestí.

Na tvářích přítomných druidů se objevil náznak úžasu.

"Ano vážená rado. To ona byla chycena před knihovnou a tuto knihu držela v ruce. A já se teď ptám, jak se mohla dostat do vašich rukou, Visenno?"

Martia naproti stolu se zahleděla Visenně do očí. Ne, pomyslela si, teď by to nešlo. Je tady příliš mnoho lidí. Visenna to bude muset nějak vydržet. Alespoň prozatím.

"Je to pravda Visenno?" zeptal se druid Miko.

"Není..."

"Popíráte, že jste tu knihu držela, Visenno?" otázal se ostře Fregenal.

"An... Ne, nepopírám..."

"Tak, jak se k vám dostala...?"

"Já... našla jsem ji ... ležela tam... v knihovně... na stolku...."

"Aha..." prohlásil s náznakem ironie v hlase Fregenal, "... a jakpak jsme se asi dostali dovnitř, co?"

"Visenno, ale knihovna byla magicky zamčená," ozvala se Martia, "nikdo se tam nedostane, pokud nezná odmykací zaklínadlo." Visenna si uvědomovala, že mezi slovy se snaží Martia ukrýt nějaký vzkaz. Nebo se to alespoň zdálo. Bohužel nedokázala se soustředit.

"Visenno..."

"Ona nebyla zamčená...", protestovala dívka.

"Myslím si, že lžete, slečno Visenno. Větší hloupost jste si nemohla vymyslet."

"Ale...", teď slyšela, jak se druidové dohadují nahlas. Najednou měla hlavu plnou hlasů. Odrážely se tam a hučely jak včely v úlů. Visenna klesla na kolena a rozbřečela se do dlaní.

"A potom mi vzali diadém. Fregenal mě pak sám dovedl až na okraj osady a odstrčil mne do sněhu. Že prý jsem vyloučená a nesmím se vracet. Právě začínalo sněžit."

"To je nelidské," řekl Kalen, "Kruh už není to co býval. Za dob mého mládí se tohle nemohlo stát."

"Tys do Kruhu patřil?" podivila se Visenna.

"Ano, ale je to už hodně dlouho. Byl jsem sirotek. Kruh se mne ujal a já jsem se měl stát druidem. Avšak sotva jsem dospěl, dobrovolně jsem odešel a stal se ze mne žoldák. Osud si nepřál, abych se byl druid."

"To je škoda..."

"Nelituji toho, teď, když slyším, jak se časy změnilly."

"Kalene, oni si myslí, že jsem pomáhala Alzůrovi. Už je to dýl, co ho vyhnali."

"Alzůr... neznám, kdo je to?"

"Ále," mávla rukou Visenna, "To je na delší povídání."

Kalen ji věnoval úsměv.

"Já mám času dost. A tebe stejně dneska nikam nepustím. Musíš být ještě hezky v teple."

Visenna se pousmála. Zachumlala se do peřiny, pravou rukou si podepřela hlavu, odhrnula vlasy z čela a spustila:

"Alzůr je druid a dříve patřil do kruhu. Ale než ho vyloučili, provalilo se, že se z části zabýval temnou magií. Dokázal stvořit prapodivné, obrovské a nebezpečné tvory pouhou magií. Byl dobrý v tomhle umění, jeho příšerky mohly samy žít i déle než několik dnů. Podařilo se mu, že se i rozmnožovaly. Byl tím posedlý, sestavil mnoho nových zaklínadel a zaříkání. Zkombinoval druidskou magií s čarodějnou. Zašel však příliš daleko, když najal žoldáky a se svou armádou nestvůr obsadil doly na Mahakamu. Potom ho kruh vyloučil. Ovládla ho touha po bohatství"

"A co ty knihy?"

"Nevím. To co jsem udělala byla samozřejmě hloupost, a moc mě to mrzí... Nemám tušení, kde se tam vzalo zakázané Elnorovo učení."

"To jsou knihy o zkáze, ne?"

"Ani ne," nesouhlasila Visenna, "Nedá se říct, že jsou o zlu a zkáze. Jsou o sjednocené magií, o tom, že magické síla je jen jedna. A pak, že magie nezná ani dobro ani zlo. Odhaluje podobnosti mezi druidskou přírodní magií a klasickou magií."

Kalen se zamyslel.

"Poslechni Visenno, jak tohle víš, když jsou zakázané?"

Visenna se zarděla. "No, když je něco zakázané, tak to stojí za to si to přecíst, nemám pravdu?"

"Á-ha, teď je mi to jasné. Takže Alzůr se zmocnil knih."

"Jo. Ale nikdo mu to nedokázal. Rada neměla žádné důkazy. Já si myslím, že příliš důvěřují tomu ochrannému zaklínadlu, které chrání knihovnu. Alzůr ho mohl prorazit a dostat se dovnitř. Nicméně, rada začala hledat komplice, který knihy vynesl ve dne. Nejprve si mysleli, že je to knihovník."

"Takže, když teď vyhnali Alzůrova pomocníka, má Fregenal klid..."

Visenna na něj pohlédla s nedůvěrou v oči.

"Jaks' přišel na to, že jeho pomocníkem je sám mistr Fregenal?"

"Já si to nemyslím. Ty to tak líčíš. Díváš se na Fregenala jako na démona"

Visenna sklopila oči. "Jistě, máš pravdu Kalene. Je v tom má zaujatost. Pořád si myslím, že ta knihovna byla past a že mě Krotin s Křesylovem měli nalákat."

"Takže teď si hezky lehni Visenno a odpočívej. Zítra musíš být zdravá a silná"

"Co bude zítra?" zeptala se a tázavě pozvedla obočí.

"Zítra bude taky den," odušil Kalen.

Martia byla už starší druidka. Měla síly pořád hodně, ale vlasy jí už začínaly bělet a na tváři se objevovaly výraznější vrásky.

Šedovlasá žena stála u okna domku a starostlivě pozorovala vývoj počasí venku. Pak symbolicky bouchla do zdi a prudce vykročila ke dveřím.

"Jdu za ní!" řekla si pro sebe.

"Martio, kam chceš jít tak pozdě?" ozval se Miko.

Martia se zabalila do tlustého kabátu s kapucí.

"Přivedu Visennu zpět. Takhle jí hrozí smrt."

Miko ji zastoupil cestu.

"Proč? Chceš snad porušit rozhodnutí rady? Vyloučili jsme ji a vyhnali!"

"Já jsem hlasovala proti."

"Ale sama."

Martia přešla zpět k oknu. "Miko, pojd' sem. Pohlédni," ukázala ven.

O několik desítek let mladší, ambiciózní muž s krátkými, zrzavými vlasy a s nazelenýma očima se postavil vedle druidky.

"Vidíš to? Venku zuří peklo. Ledová paní vyhnala větrné koně na pastviny. Ani ty bys nepřežil v takovém blázinci."

"Vsadím se, že ano," pohlédl na ni povýšeně, " a ona si jistě poradí. Je to druidka a čarodějnice. Nezapomínej, že je Alzůrovou žákyní. Ta přežije. A když ne..."

Martia zablýskla očima. Měla sto chutí mu jednu vrazit. Jeho štěstí bylo, že se ještě kontrolovala.

"Poslyš Miko, co kdybych tě tak cvičně vyloučila z kruhu. Seberu ti všechno, co jste sebrali Visenně a vyhodím tě do bouře pohlídat větrné koně. Co říkáš? Jak dlouho to vydržíš? Celou noc? Pět hodin? Tři hodiny? Nebo deset minut?"

Na závětrí

Opustili les a stanuli na pláních. Před nimi se táhla bílá a naprosto rovná plocha. Jen několik jeleních stop poblíž ji křížovalo. V mlze, na pomezí viditelnosti se schovávaly domky. Byly vidět jen jejich střechy.

Koně se zastavili. V kožešinách zabalené postavy seskočily. Ta o hlavu a půl vyšší ukázala rukou na střechy, které vykukovaly za horizontem kopce. Poutníci se chvíli dohadovali a potom vstoupili na bílou pláň. Koně vedli na uzdě. Postupovali velice pomalu, nohy se jim nořily po kolena do sněhu.

Všude byl klid. Relativní...

"... opravdu to neznám..." byl slyšet ženský alt.

"Žiješ tady deset let a nikdy jsi je nenavštívila?" podívoval se Kalen.

"Druidové se se nestýkají s lidmi, pokud nemusí. Říkals, žeš k nim patřil. To si to nepamatuješ?"

"Asi máš pravdu. Je to už hrozně dávno"

"Kalene?"

"Ano Visenno?"

"Slíbil jsi, že mi prozradíš něco z tvé minulosti."

"To je na dlouhé povídání," odpověděl Kalen.

"Máme času dost..." prohlásila Visenna.

Kalen se na ni otočil. Tvářil se naoko trochu uraženě.

"Vracíš mi má slova, to se neděla."

"Ty taky... Tak, co mi povíš...?"

Kalen se otočil zpět a pokračoval v cestě. Dělal, že jí nevěnuje pozornost.

"Héj," zakřičela. Hodila po něm sněhovou kouli.

"Tak ty takhle. Uličnice!"

Hezkou chvíli se koulovali, schovávali se za koňmi, házeli si sníh za krk. Kalen se nyní cítil tak mladší. Bylo to jako kouzlo. Ale pak vyprchalo, potom co Visenna zůstala stát a ukázala na oblohu. Na západě se vznášela černá tečka, která se přibližovala. Dlouho ji pozorovali, až byla tak blízko, že ji byli schopni rozeznat.

"To je varan," oznámila suše Visenna, když měli ještě nad hlavou, "Někoho nese."

"Jo, vidím," přitakal Kalen, "Kampak asi letí. Tímhle směrem to je Vengerberg. A ještě předtím je Rivie."

"Mahakam..." dodala Visenna.

"Možná...", souhlasil Kalen odpovídaje tak na nevyslovenou domněnku.

Sledovali ho ještě chvíli. Jezdec je musel určitě spatřit a asi jim nevěnoval pozornost. V oblečení, které dvojice měla na sobě vypadal každý poutník stejně.

"Velice zajímavé," sraštil čelo Kalen, "když uvážím, kdy naposledy jsem viděl skutečného varana."

Sledovali létajícího ještě tak dlouho, dokud nezmizel v mlze. Pak pokračovali dál. Vesnice už byla na dohled.

Do osady vjeli na koních. Nízké dřevěné domky stály zasypané takovou vrstvou sněhu, že je nebylo skoro vidět. Byly postaveny podél vyšlapané cesty, která se táhla celou osadou. Děti, jenž u cesty po sobě házely sněhem, se rozutekly k domovům pod ochranu matčiny zástěry. Muži jezdce pozorovali s nedůvěrou ve tvářích. Oba koně bez většího zájmu šli dále, nepospíchali. Zastavili se až před velkou

studní, která byla skoro vprostřed vesnice. Lidé kolem utvořili kruh.

"Jsem Kalen," zvolal jezdec a rozhlédl se po lidech, "přišel jsem vás pozdravit. Nedávno jsem koupil dům nedaleko odsud. Jsem vlastně váš soused." Seskočil z koně.

Jeden z místních k němu přestoupil a přátelsky nabídl svou pravici. Kalen pozdrav opětoval.

"Zdravím tě, Kalene. Jsem Brok a lidé mě zvolili zástupcem osady. I já rád poznávám souseda. Není trochu těsno v Duronově farmičce?"

"Ani ne, alespoň pro mne," usmál se Kalen, "stačí mi to." Otočil se k druhému koni a pomohl dívce na zem.

"A tohle je Visenna," řekl Kalen a sundal ji kapuci, "Visenna z Mayenny, potkal jsem jí cestou ke svému novému domovu. Mohla by někomu z vás pomoci, protože je léčitelka."

"Ale Kalene...", zakňourala Visenna. Neměla sebou žádné magické předměty, a jak už jednou řekla, bez nich je nic.

Brok vzal dívku za ruku a políbil její prstíky. "Jaké štěstí nás potkalo, že k nám přivedlo druidku z kruhu. Nemoce jsou naši nepřátelé."

Visenna se začervenala. "Budu upřímná pane Broku. Kalen rád přehání, ne vše je tak, jak líčí. Nevím jestli vám budu co platná..."

"To ale nevádí," usmál se na ní Brok, "Už vaše společnost léčí..."

Potom se Brok otočil k davu: "No tak, běžte si zase po svém, tady se už nic zvláštního dít nebude." Lidé se rozcházel. Něco zatahalo Visennu za plášť. Otočila se a pohlédla dolů do smutné tváře chlapce.

"Paní, prosím, maminka je nemocná..."

Brok a Kalen odcházeli, Visenna zůstala stát. Byla na rozpacích. Neměla tu moc komukoliv pomoci o tom si byla téměř jistá. Ale, když se to děcko tak smutně dívalo, nemohla odolat... Bylo by to v rozporu se slibem, který držel Mayennský Kruh.

"Kalene, prosím..."

Kalen se otočil a vrátil se k ní. Všiml si dítěte a poklekl k němu. Chlapec s havraními vlasy mu ochotně sdělil co je s jeho matkou.

"To zvládneš Visenno, musíš si věřit. Té ženě bude stačit jen vlídné slovo. Běž, uvidíš, že to zvládneš."

Pak se vzdálil a pokračoval s Brokem k domku, který místní používali jako hostinec i jako místo, kde se řešili společné problémy. Oba koně odvedl Brokův pomocník do stájí.

"Poslyšte, jak se tohle místo vlastně jmenuje?" otázal se Kalen, když se oba usadili ke stolu v teple místní hospody.

"Upřímně řečeno, tahle osada ani jméno nemá. Pro nás to je prostě domov, jsme tu totiž jako velká rodina. Jediný co vím, že někteří z Mayenny tomu říkají 'Na závětrí' "

"Na závětrí," zopakoval Kalen, "taky už jsem to někde slyšel."

"Řekl jsi, že přicházíš zdaleka. Naši lidé jsou lační po zprávách ze světa. Pověz Kalene, co nového je v Temerii. Co válka na jihu, jak to celé dopadá?"

"Válka už skončila," odpověděl klidně Kalen, "přicházím zrovna odtamtud.. Bojoval jsem po boku krále Cintry a společnými silami se nám podařilo zvítězit."

"Takže Ebbing zase patří Cintře?"

"A dlouho bude, Nilfgaard se toho území vzdal. Dohoda byla již podepsána."

"A potom? Jaký důvod tě přivedl až do Mayenny?"

"Nemám už domov, ten můj byl u hranic Cintry. Vrátil jsem se tam a nepoznal jsem ta místa. Je to vysoko v horách a Nilfgaard'ané na postupu potřebovali jídlo. A tak cestou plenili všechny horské vesnice a potom co vybrali všechny potraviny, zabili muže, znásilnili ženy a šli dál. Ne, tam už nepatřím. Vydal jsem se na sever, do míst, která nebyla postižena válkou. Byl jsem v Tiggu, který od těch dob hodně zchudl. Lidé strádají hladem a řadí tam mor. Chtěl jsem jít tedy víc na sever, ale cesty mě zavedly do údolí řeky Jarugy a údolím do Soddenu a do Mayenny. Čím víc jsem se vzdaloval bojišti, tím méně bylo znát, že kdesi na jihu proběhla bitva. Mohu se něco zeptat já?"

"Jistě, ptej se."

"Když jsme Visennou šli od lesa k vám, viděli jsme varana. Zajímá mě to. Pokud vím, varani už dlouho nenavštívili sever od Nilfgaardu. Dokonce ani ve válce o Ebbing jsem si žádných nevšiml. Domníval jsem se, že vymřeli. Změnilo se něco za tu dobu?"

Brok jen bezmocně pokrčil rameny. Pak dodal:

"Taky jsme to viděli a taky nás to vyděsilo. Varan ve vzduchu nikdy nevěstil nic dobrého. My všichni se domníváme, že jsou pomocníci temných mágů, a jeho přítomnost zde prozrazuje, že někdo chce využít magie k boji a obsadit Lyrii."

"Mám podobný názor."

Chlapec s kaštanovými vlasy vedl Visennu do jedné z mnoha prochladlých chýší postavené z kamení, dřeva a došek. Zrzka nakoukla dovnitř. Bylo tam šero. V kuchyni u pod krbem hořel oheň, ale byl slabý na to, aby dokázal tahle místa zahřát. U stěny pod oknem stálo lůžko a v něm zabalená do hadrů a špinavých peřin ležela starší žena. Tváře měla zarudlé a už na dálku z ní zdánlivě sálalo teplo.

Co teď Visenno, co teď? Jak tě to učili? Vešla do pokoje skoro pošpičkách, jakoby se bála, že si jí nemocná všimne. Přistoupila blíž, jemně se dotkla čela té ženy.

Zarudlý obličej se na ní otočil. Žena otevřela oči a zuboženým pohledem si neznámou prohlížela.

Co teď Visenno, co teď? problesklo Visenně hlavou.

"Vy jste léčitelka?" ozvala se chraptivě nemocná. Visenna jen neznatelně kývla hlavou.

"Uzdravíš se mami," zvolal chlapec.

Bylo vidět, že z ženy opadlo jakési napětí. Vypadala mnohem klidněji, než předtím. Visenna si uvědomovala, že už její přítomnost jí dává naději a může značně pomoci při léčení. Ten muž, Brok, měl pravdu, když prohlásil, že její společnost léčí.

"Bude zase dobře," dodala. Pak přisedla k nemocné a poslala chlapce ohřát vodu. Pravou rukou znovu položila na její čelo tak jak by to dělala, kdyby měla diadém. Cítila, jak horečka prostupuje jejími promrzlými prsty. Jako by si to teplo brala, protože ho bylo méně a méně. Avšak mohlo to být jen zdání.

Chlapec přinesl horký čaj v hrníčku a předal ho Visenně.

"Napijte se, udělá vám to dobře," řekla a podala hrníček ženě. Matně si vzpomněla, jak tutéž situaci prožila před několika dny.

Doufala, že to bylo to nejlepší, co pro nemocnou mohla v tuto chvíli udělat.

"Zítřka vám bude už mnohem lépe..., jen musíte zůstat v klidu a přikrytá," oznámila nakonec a přítomně věděla, že ta žena to dopísmene vyplní.

"Děkuji vám, mocná paní," odpověděla nemocná roztřeseným hlasem, "Nevím, jak se vám odvděčím."

"Ne, to není třeba, stačí, když budu vědět, že jste šťastná."

Vyšla před dům, chlapec jí ještě stále následoval. Držel cosi v dlani a podával to Visenně

"Maminka říkala, že si máte vzít toto."

Visenna si prohlížela měšec s zjevnou neochotou. Bylo v něm dvacet Mayenských denárů. Nemohla si to vzít, vždyť nic neudělala.

"Nemohu si to vzít."

"Musíte, je to vaše. Maminka nakázala, že si to musíte vzít."

Nakonec Visenna podlehla a měšec vložila do kapsy u kabátu. Poděkovala. Chvíli tam stála a hleděla do neurčita, dlouho potom co chlapec zmizel v domě. Teď musela najít Kalenu. Než se však stačila otočit, kdosi ji oslovil.

Byl to muž ve středních letech.

"Och vzácná paní, dobrosrdečná léčitelko, celá naše rodina onemocněla. Jste naše jediná naděje."

"Visennoooooo....."

Lesem se rozléhala ozvěna. Byla jak vlna, po níž následovala rovná a naprosto klidná hladina. Nastalo ticho. Nikdo neodpovídal. Nikdo se neozval. Ani hláska nezazněla. Ani náznak. Jen po chvíli se do popředí vedral šelest větru ve stromech.

Martia byla na dně. Pět dní procházela lesy v okolí, pět dní se domáhala odpovědi. Její diadém byl stále chladný, nenapovídal mnoho. Chtěla Visennu najít druidskou magii, ale neuspěla. Bylo jen několik možností. Buď byla dost daleko, že jí chalcedon nedokázal najít, nebo byla mrtvá. Doufala v první možnost.

Martia to začala vzdávat. Po Visenně se slehla zem. Padla na cestě a byla zasypaná sněhem. Nikdy už jí nenajde. Do smrti si to bude vyčítat. Visenna měla život ve svých rukou, a byl by to jistě život dlouhý, kdyby....

Bez varování se jí v mysli objevila vize vesnice. Byla malá, stála vprostřed obrovské bílé pláně. Ta vize měla jediné vysvětlení. Chalcedon našel Visennu a teď zobrazil místo, kde se nalézala. Svitla jiskřička naděje. Pokud opravdu došla až tam, byla v bezpečí. Alespoň prozatím. Martia znala tu vesnici, říkali jí "Na závěťi".

"Jsem utahaná Kalene," stěžovala si zrzka, "A prochladlá."

Chytil jí kolem ramen a přitiskl k tělu. Opřela si hlavu o jeho rameno.

"Už je to lepší?"

"Lepší, díky."

"Pojedeme domů," řekl a oba vykročili ke stájím. Jejich koně tam stály vyhřebelcovány, osedlány a tvářili se spokojeně.

"Kolik toho máš Visenno?"

Zrzka na něj překvapeně vzhlédla.

"Cože...?" otázala se, avšak bylo na ní poznat, že otázce dokonale porozuměla.

"Něco jsi musela dostat, ne?"

Odtrhla se od něj a zamračila se.

"Kalene, ty jsi nepřijel pozdravit sousedy, přiznej se!"

"Jsi chytrá," usmál se, "máš pravdu, nepřijel jsem jen tak nazdařbůh. Je zima Visenno, a tihle lidé kolem snázejí onemocní, ať už z nachlazení, nebo z jiné příčiny..."

"A tak jsi mě využil! Já je vyléčím a ty si vezmeš peníze. A vůbec ti nevádí, že by je ti lidé potřebovali víc."

"Tak to ve světě chodí. Když něco potřebuješ musíš zaplatit. Pro ně je to víc než zákon. Ti lidé tady kolem tebe žijí ve skutečném světě, kde přežije ten, kdo má víc. Oni jsou zvyklí zaplatit za dobrou službu."

"Ale Kalene, já jsem pro ně nic neudělala. Já... já ani nevím, jestli jim to pomohlo," hlas jí zadrhával, "co když...co když někdo zítra zemře i přesto, že jeho rodina na jeho záchranu dala veškeré své úspory?"

"Nevím, to už je osud..."

"Jsi odporný Kalene! Vem si ty peníze. Sežer si je!" Hodila po něm měšcem. Kalen jej nezachytil a měšec dopadl do sena. Visenna prudce vyskočila na koně a z prudce ho přinutila do běhu. Ve vzduchu se rozplynul obláček páry. Kalen se sehnul pro pytlík, potom rychle nasedl na svého oře.

Vyběhl na cestu za Visennou. Volal na ní, ale ani se neohlédla. Pronásledoval ji až k okraji bílé pláně. Věděla, že tam kůň neprojde. Pokračovala tedy cestou na jih, ale daleko se nedostala. Sníh tu byl málo udupaný a kopyta se nořila hluboko do sněhu. Za chvíli ji Kalen dohonil.

"Visenno, stůj. Zlost ti zastřela mysl," volal na ní, "nevíš co děláš."

"Vím, a nech mě na pokoji!"

"Fakt jo?" utrousil ironicky Kalen, "tak mi to tedy pověz."

"Nech toho!"

"Ne vážně," nadechl se, "co máš v úmyslu dál? Kam chceš jet?"

Zastavila se a hleděla nepřítomně před sebe. Z úst vypouštěla hustá oblaka páry.

"Visenno, před světem neutečeš. Možná, že tě v Kruhu učili solidaritě, ale tady venku ti mohu ukázat, že solidarita ti je k ničemu"

Mlčela.

"Deset let jsem bojoval za Cintru proti Nilfgaard'anům. Za svoje služby jsem dostával žold a z něho jsem byl živ. Jsem prostý žoldák, ale to už víš. Nejsem sice ten typ, co by války propagoval, ale měl jsem peníze a za peníze jsem se mohl najíst dobrého jídla, nalít si korbel studeného piva a postarat se, abych noc netrávil o samotě. Teď válka skončila. Teď už nemám nic..."

Mlčela.

"Řeknu ti pravdu. Chtěl jsem získat nějaké denáry pro nás dva. A pak vyrazit dál, do další vesnice. Lidé potřebují tvoji pomoc Visenno a ty musíš být z něčeho živa. A já...", hlas se mu vytratil. Nadechl se a pokračoval tišeji "... já tě budu chránit, aby ti nikdo nic udělal. Souhlasíš?"

Mlčela. Až po chvíli ticho prolomila.

"Něco přes sto denárů".

Kalen si ulehčeně oddechl.

"A pojedeme domů, jsem utahaná."

K osadě zvané "Na závětrí" přicházela postava zahalená do kutny a kožešin. I ona přitáhla mnoho zvědavců, nikdo se však nepokusil jí vstoupit do cesty. To udělal až Brok.

"Vítejte cizince v naší osadě," oslovil Brok postavu.

Cizinec si sundal kapuci a odhalil tak svoje skutečné pohlaví.

"Jsem Martia z Mayenny," řekla žena, "a hledám tu jistou dívku. Má delší zrzavé vlasy, je menší a jmenuje se Visenna."

"Ano, taková dívka tu byla, ale už odešla," přikývl Brok a zvědavci kolem souhlasně zabručeli.

"A kam šla?" vyptávala se Martia.

"To neví nikdo z nás. Odjela s jedním mužem na sever. Myslím, že si říkal Kalen" odpověděl Brok.

"Je to mocná paní," zakřičel kdosi ze zvědavců.

"Vyléčila naši matku," ozval se někdo jiný.

"A našemu synovi se vede už mnohem lépe."

Martia zůstala s otevřenou pusou stát jak omámená. Pokud si dobře pamatovala, rada sebrala Visenně všechny magické kameny i diadém. Jestli byla pravda, to co tvrdili ti lidé, jak to potom dokázala. Obešla několik nemocných a musela jim dát za pravdu. Ona, jako léčitelka tu už byla zbytečná.

Cesta na východ

Na polích se opět pásli větrní koně, proháněli se lesem a ohýbali špičky stromu do nebezpečných úhlů. Nebe bylo pokryto beznadějně neprůsvitnou špinavou peřinou, viditelnost v takovém počasí se dala počítat na kroky.

Uvnitř domku to ovšem nebylo znát. Z krbu sálalo teplo, dřevo praskalo a občas se zvedl oblak jisker, který si to namířil komínem ven.

Kalen položil na stůl starou a potranou mapu. Byla plná obrázků a ilustrací, její autor tak dokazoval, že je schopný malíř, o přesnosti mapy se však dalo pochybovat.

"Tohle je Sodden?" ukázala Visenna na nápis.

"Visenzo, Sodden zabírá víc než dvě třetiny téhle mapy," řekl Kalen s jemným nádechem sarkasmu, "kolikrát za život si viděla mapu?"

"No možná...", zamyslela se, potom stočila pohled na Kalena, "...jednou..?"

"Je mi to jasné."

"Druidové nepotřebují mapy, orientují se pomocí přírodních bodů a využívají schopnosti zvířat najít cestu tam kam potřebují."

"Dobře, dobře...", vzdal to Kalen, "divím se jen, že se druidové ještě učí číst... Soustřed' se na to, co potřebujeme. Musíme vymyslet takovou trasu, aby nás nemohlo překvapit špatné počasí. Takže, tady je Mayenna." Kalen ukazoval prstem na různé symboly, které podle něj představovaly města. Visenna ho fascinovaně pozorovala.

"Na Závětrí, V Kopcích, Moldava a jejím údolím ... ne to je nesmysl, to vede do hor."

A zatímco se Kalen snažil vybrat takovou trasu, aby mezi každou osadou bylo alespoň půl dne chůze, venku před prahem se znenadání objevil stín. Ozvalo se zkomírající zabouchání na dveře. Kalen i Visenna se úzkostlivě otočili k předsínce.

Kalen otevřel a dovnitř padla nižší postava zabalená v hnědém kožichu s kapucí. Oba přitáhli postavu blíž ke krbu a Kalen jí odhalil tvář.

"Martia...", vydechla Visenna. Žena byla stále při vědomí.

"Je z Kruhu?" vyzvídal Kalen.

Visenna přikývla. "Je hodně slabá, musela někde ztratit veškerou sílu. Chalcedon je matný."

Dotkla se Martinina čela. Opět cítila teplo na prstech.

To není možný, pomyslela si Martia, ta holka opravdu léčí.

"Nemám s tím nic společného," trvala na svém Visenna.

Martia překonávala zimnici mnohem snadněji, než Visenna. Díky druidským kouzlům a síle diádemu byla další den opět silná. Seděla na lůžku a mluvila s ní. Kalen je nezaujatě poslouchal.

"Já ti věřím, ale Kruh si myslí něco jiného. Mají k tomu mnoho důkazů a tvojí nedávnou minulost."

"Vím," sklopila oči Visenna, "ale přísahám..."

"Jaké důkazy? Jaká nedávná minulost?" zajímal se Kalen. Ženy mu nevěnovaly pozornost.

"No dobře, ale ty musíš přesvědčit radu Kruhu. Fregenal to nastražil, to je jisté. Určitě k tomu měl důvod, možná někoho kryje."

"Fregenal," zamračila se Visenna a zaťala pěsti. To bylo průhledné.

"Sama nepřesvědčíš radu a můj hlas ti nebude stačit."

"Klíč je podle mne na východě. Zjistíme s Kalenem co se tam děje."

"Jo, to mě taky zajímá," přidal se Kalen.

Martia vzhlédla. "Čteš mi myšlenky Visenzo. Pokud má Fregenal kontakt s Alzúrem, jistě tam nalezněš důkaz."

"Já a Visenna jsme dneska odpoledne viděli Varana nad pláněmi. Letěl k horám."

"Opravdu? Takže to je jediná šance Visenzo. Zjistí, kdo stojí za Fregenalem. Ten samý muž vozi Alzúrovi knihy z druidské knihovny. Vydej se na východ. Buď opatrná, vyhni se táborem a nezapomeň že mistr Fregenal může sledovat tvé kroky."

"Spolehni se Martio". Šedovlasá druidka se otočila na Kalena s prosbou na tváři.

"Jako, že slunce vyjde každý den," usmál se Kalen.

U skoro neznatelné cesty stál dřevěný štít a na něm runový nápis: "Vítejte v Moldavě". Za ním se v mlze rýsovalo několik dřevěných a kamenných domů. Vjeli do vesnice, pomalu míjeli jeden dům za druhým, nikdo jim nepříjel naproti, nikde nebylo vidět ani živáčka. Neporušená bílá peřina prozrazovala, že čerství sníh musel napadnout před chvílí. Anebo z domů dlouho nikdo nevycházel. Až před hostincem postávalo několik mužů. Cizincům nevěnovali pozornost.

"Haló..." zavolal Kalen z koně na muže. Jeden z nich se pomalu otočil.

"No co je vole, přece ti nepřekážím." oznámil.

"Brzdi držko, snažím se jen zjistit, co se tu stalo," prohlásil Kalen klidně.

Jiný muž bezděčně mávl k severu: "Hele, vypadni, radím ti dobře. Tady nic neprodáš."

"Chci mluvit se starostou."

"Starostou...?" ozval se zrzek, "Ten je mrtvej."

"A jestli nechceš taky zemřít, tak ti radím, abys vypadl. Řádí tu mor."

"Mor?" ozvala se náhle Visenna, "Tady? To je nesmysl."

"Ta holka se v tom nějak vyzná!"

"Nepodceňujte ji. Je z Kruhu."

"A báb ho. Druidka," ozval se hnědooký, "Ta nám nepomůže, druidové jsou šílenci, kteří si myslí, že příroda je ženská, co jim pohlídá prdel. Že maj patent na rozum a mohou do všeho kecat. Budou chránit všechny stromy v lese a všechna zvířata, a kvůli nim se ostatní stanou vegetariány. Chodí do měst a vesnic protestovat proti lovům, týrání, proti kácení stromů a vypalování lesů... Ne, druidy nepotřebujem."

Visenna zůstala klidná.

"Poslechni, ty se v tom nějak vyznáš."

Hnědooký jí věnoval jízlivý úsměv.

"Měl by ses seznámit se silou přírody," řekla Visenna a seskočila s koně, "tak, kde máte ty nemocné."

Kalen se nevměšoval do tak zajímavého rozhovoru. Doskočil do sněhu a následoval Visennu do domu.

"Říkám ti, že to je houby příroda. Mají takovou členku, která umí léčit," otočil se hnědooký na zrzouna, "dostat jí tak do rukou..."

Visenna vešla do pokoje a znaveně se skácela na postel. Nemoc, která tu řádila, byla banální, trochu prudší a silnější horečky, nic s čím by se jako druidka nesetkala, přesto si tolik pacientu vyžádalo jisty díl úsilí. Zívla. Cítila se velice slabá, trochu se jí motala hlava. Ležela uvolněně, nechtělo se jí už vstávat. Alespoň ne pro dnešek.

V pokoji někdo byl. Uvědomila si to několik okamžiků před tím než ji kdosi zacpal pusu a násilně ji přetáhl na židli, kde byla svázána.

Útočníci byli dva, už je jednou viděla. Byli to ti, které potkala s Kalenem před hospodou.

Visenna chtěla křičet, ale roubík přes pusu jí v tom bránil. Její snaha vyšla jako tlumené naříkání. Muži ji mezitím prohledávali šaty a zdáli se být víc a víc nervózní.

"Nemá to!" vykřikl zrzoun, "ta děvka to někam schovala."

"Kde to je, druidko!"

"Hmm hmm", odpověděla Visenna do roubíku.

"Nesnáším, druidy!" prohlásil hnědooký.

"Nedupej," obořil se na Visennu, "Mírone, přivaž ji ty nohy!"

"Nemá to," odtušil zrzavý Miron, "co když je to podvodnice."

Oba ji sledovali jak se zmítá na židli.

"Je to podvodnice, proto jsme to nenašli" řekl hnědooký po chvíli. "Nesnáším druidy a ještě víc mě naštvou podvodníci. Vyhoď ji na mráz."

Miron otevřel okno a podíval se se dolů, kde o dvě patra níž ležel bílý sníh. Pro sebe se usmál. Venku pochopitelně nikdo nebyl.

Oba zvedli židli do výše, Visenna začala kolem kopat, ale o moc víc si nepomohla.

Do pokoje vběhl Kalen, skoro v poslední chvíli. Jeho pravačka se obtiskla pod Mironovým okem. Visenna i s židlí tvrdě dopadla na parkety. Dům se otřásl. Hnědooký vytasil nůž. Kalen měl teď málo času, aby mohl sáhnout pro meč. Stáli chvíli proti sobě. Miron se zvedl a srazil Kalena na zem.

Visenna vykřikla do roubíku.

Kalen se vyhnul čepeli nože. Odkutálel se z bojiště, podařilo se mu to bez větších obtíží. Nyní mohl sáhnout pro meč.

Dva nože a meč se pohupovaly proti sobě.

"Odhod'te to!" zakřičel udýchaně Kalen.

Miron vyrazil, ale nůž mu sjel po ostří Kalenova meče. Než se stačil vzpamatovat, tvrdá bota v břiše mu vyrazila dech a druhá rána do zad, kterou utřil od zdi, ho zbavila zbytku kyslíku v plicích.

Hnědooký couvl o několik kroků. Mrknul na Mirona, který odkašlával krev z prokousnutého rtu.

"Nechci tě zabít," řekl Kalen klidněji, "odhod'to a nechám tě jít"

"Nesnáším druidy!" vykřikl a vrhl se na Kalena s nožem v ruce. Kalen se sehnul, lehce se otočil a t'al nad bok. Jílec se zařízl do masa, vytryskla krev, muž upadl na zem. Nezemřel, jen se začal svíjet bolestí.

"Trochu nevyrovnaný souboj," řekl si pro sebe. Posbíral nože, jedním rozřízl Visenně pouta. Pak podal dívce ruku. Ulehčeně vydechla.

"Svůj slib si dodržel Kalene," pohlédla příteli do tváře, "jen sis dal na čas."

Sehnula se k hnědookému, který se stále ještě svíjel v bolestech.

"Opovaž se na něj sáhnout podvodnice," ozval se Miron, po tom co se mu podařilo popadnout dech.

"Kalene udělej pro mne něco. Doběhni dolů pro čisté obvazy, všimla jsem si, že hospodský nějaký měl."

"Nemůžu tě tady nechat s nimi"

Visenna se zkoumavě zadívala do Mironovi tváře.

"Nic mi neudělá. Kalene moc tě prosím."

"Dobře, ale hned jsem nahoře."

Kalen zasunul meč do pochvy a odešel z pokoje.

"Pořád si myslíš, že jsem podvodnice?" otázala se Visenna Mirona.

Zrzoun se opatrně postavil. Visenna na něj ze zdola vzhlížela. Teď si uvědomovala, že není o moc starší než ona. Odhadovala ho tak na čtyřicet let, možná i méně.

Miron mlčel, jen ji pozoroval.

"...i když zachráním tvého přítele?" dodala Visenna.

Dívali se na sebe.

"... chceš vidět kouzlo přírody?" Na Mironově tváři mohla vyčíst zvědavost. "Tak se dívej..."

Otočila se k raněnému. Na pravé ruce vztyčila jen dva prsty. Ukazováček a prostředník. Těmito prsty jela po kůži, kroužila kolem rozšklebené rány a soustředila se na ni. Dělal to dlouho, bez viditelného efektu, ale Visenna to čekala. Miron se za jejími zády začínal ošívát, avšak ona tomu nemohla věnovat pozornost. Po deseti minutách přestala rána krváčet.

Otočila se na mladíka.

"Vidíš, moc a síla není ukryta v diadémě, jak ses domníval, ale v každém z nás. Vše co je součástí přírody má určitou sílu. A druidové umí tuto sílu přelévat do míst, kde je jí zapotřebí víc. Diadém nám pouze pomáhá tuto sílu koncentrovat."

Vešel Kalen a podal Visenně obvazy. Ještě jednou zkoumavě pohlédl na Mirona.

Druhý den ráno se Visenna probudila celá roztřesená a červená. Strásla se zimnicí, měla vysokou teplotu. Nebylo pochyb o tom, že sama se stala obětí horečky, která se šířila Moldavou. Nebo snad všechnu nemoc stáhla na sebe a teď ji nedokázala odolat. Kdo ví. Zdrželi se tedy v Moldavě celý týden.

"Kalene, máš se mnou jen starosti...,"

"Kušuj," odvětil Kalen, "lež a počkej se."

"Kalene?"

"Copak lazare..."

"Kolik toho máš?"

Usmál se na ni.

"Vyplatíš se mi."

Opětovala úsměv.

"Jsi hroznej..."

Bitva o Mahakam

Uběhl týden a Kalem s Visennou opět vyrazili na cestu. Seběhli do údolí řeky Moldavy a šli proti jejímu proudu a bez většího zdržení dorazil do míst, kde se začínaly zvedat Mahakamské kopce. Blížili se k Aedrinským hranicím. A tam někde poblíž byly zlaté doly.

Nebylo těžké to místo najít. Nejprve jim nad hlavami prolétl párek varanů a bez většího zájmu zamířil do hor. Na úpatí se páslo něco co trochu připomínalo kozy a trochu koně. Každopádně to mělo rohy.

Cestou minuli několik těžkooděnců, tlupy ozbrojených žoldáků nebyly výjimkou.

"Nevím co tady máme hledat," prohlásila Visenna, po několikerém setkání s vojáky.

"To já taky ne, nicméně mě to pomalu začíná zajímat."

"Kalene, chceš se snad k nim přidat?" zeptala se s nádechem ironie.

"Proč ne?" odpověděl Kalen.

Zastavila koně. Kalen reagoval později a postavil se bokem k cestě.

"To jsi myslel vážně?"

"Samozřejmě, kdyby tu někde neprýštil zdroj peněz, tak by tu nebyla ani noha. Ale tady se něco chystá Visenno, já to cejtím. Jsem už dost dlouho vojákem, prostě to poznám. Někdo tu platí vysokým žoldem. A já musím zjistit kdo, kolik a hlavně za co..."

"Už jsem ti řekla, jak jsi odporný?"

"Kolikrát..."

Bezděčně mávla na cestu před sebou

"Tak si běž, já tě konec konců nepotřebuju..."

"Nemůžu, dal jsem slib. Ale zjistíme to spolu, jestli máš zájem"

"Jak? To jako mám lézt mezi tu sprostou pakáž?"

"I vojáci potřebují tvoji pomoc," ušklíbl se.

Visenna kopla koně do slabin a vyrazila tryskem kolem Kalena do kopce.

"Visenno, neblbni....," vykřikl Kalen a vyrazil za ní, "Nebaví mě tě pořád honit!" Křičel, ale dělala, že ho neslyší. Hnala koně jako pomínutá, sníh odlétával na všechny strany. Na vrcholu náhle zabrzdila. Kalen dorazil o něco později.

K obloze se zvedaly oblaka dýmu ze strážních ohňů. Pod nimi se rozkládala nerovná krajina, plná skal a kopců, mezitím všim se vinula řeka Moldava. Tam dole v údolí proti sobě stála početná vojska. Na jedné straně uviděl Kalen Temerijské znaky, vlajky a erby, na druhé straně však stála armáda bez znaků a vlajek. Oba pozorovatele náhle ovanul studený vítr a vše jakoby utichlo. Ten podivný stísněný pocit oznamoval, že konečně dorazila i smrt. Na to se ozvala trubka a obě armády vyběhly proti sobě. Dusot koňských kopyt a zvuky souboje doléhaly až sem nahoru.

Visenna strnula, když to sledovala. Kalen se jen mohl domnívat, co se teď dělo v její mysli. Každá druidka, která měla moc léčit a uzdravovat, by musela být v šoku z toho, co se odehrávalo tam dole.

"Visenno!" zavolal na ni.

Nereagovala. Zatáhl ji za rukáv.

"Visenno! Nedívej se tam! Je to nebezpečné!"

"Nech mě, Kalene!"

Mezitím se dole rozpoutala opravdová bitva. Jen Kalen už teď viděl, že Temerie má výhodnou pozici a převahu. Ale pak uviděl něco, co neočekával. Visenna prstem ukázala do hor. Odtamtud totiž vzlétli okřídlení ještěři a střemhlav se vrhli do údolí. Jezdci na varanech házeli dolů těžké kameny. To se zdálo i moc na Kalena.

"Moa..." oznámila slabě Visenna.

Dva Moa, o mnoho rychlejší létavci, obletěli údolí, shodili zapálené bomby a odlétli nad hlavami Kalena a Visenny. Instinktivně se sehnuli. Pak se ozval výbuch. Za ním ještě několik.

"Musíme pryč Visenno!" křičel Kalen, "slyšíš?"

Pomohl jí do sedla. Seběhli k řece, kde se zastavili. Stmívalo se.

"Měls pravdu Kalene, vojáci potřebují mojí pomoc..."

"Zapomeň na to Visenno. Zapomeň na všechno co jsem ti řekl. Tohle nebylo ani v Nilfgaardu. To není válka, to nejsou vojáci. To jsou šílenci. V životě jsem viděl tři varany. A Moa... Nikdy jsem netušil, že něco takového existuje..."

"Létající Moa. To je Alzúrova práce. A tam dole bylo několik rohatců. Viděla jsem i tři morlory, tak jsme jim aspoň říkali..."

"Kdo my?" podivil se Kalen.

Neodpověděla.

"Bude noc Kalene. Co dál?"

Kalen pohlédl na vrchol odkud přijeli a pak se jeho zrak stočil na Visennu. Myslela na totéž.

"Neudělají to. Bitva může pokračovat i přes noc. A i potom budou obě strany potřebovat spíš odpočinek. Tady je to bezpečné. Přespíme tu."

Visenna nespala. Seděla na seně a zírala do tmy. Rukama objímala kolena a obhlížela stěny stavení. Vedle spokojeně oddechával Kalen, jinak byl naprostý klid. Trápila se. Nemohla zapomenout na tu bitvu,

kteřou měla možnost pozorovat jako nezúčastněný divák. Ona léčila a uzdravovala a přitom právě v bitvách lidé ničili její práci a vůbec práci všech druidů. Ale bylo zde i něco jiného, co jí trápilo ještě víc. Ti tvorové, kteří do bitvy zasáhli. Já to mohl Alzúr dopustit. Proč zradil a pro koho pracoval?

Uslyšela slabý šelest. Byl sotva neznatelný, snad ani by jej nikdo normálně neslyšel. Visenna vstala, lehce a pomalu přešla ke vrátkům seníku. Proti bílé sněhové peřině zahlédla v dálce siluetu muže a za ním varana uvázaného ke kmeni stromu. Necítila strach, jen očekávání.

"Kdo je to?"

"Visenno?"

Nemusela již nic říkat. Ani měsíční světlo nepotřebovala, aby se dozvěděla, kdo byl ten muž.

"Už když jsem tě zahlédl, věděl jsem, že to seš ty."

Postava udělal několik kroku k dívce. Visenna se nepohnula.

"Musel jsem tě vidět," pokračoval muž v monologu, jako by Visenniny otázky četl přímo z mysli.

"Říkala jsem, že se už nikdy nesmíme potkat."

"Osud to ale zařídil jinak"

"Říkala jsem, že už tě nikdy nebudu hledat."

"Stejně si mne šla hledat..."

"Říkala jsem, že jen tvá posedlost tě vyloučila z kruhu druidů. Nemohla jsem tě následovat."

"Teď už do kruhu nepatříš..." muž nechal viset větu ve vzduchu.

"Vím," sklopila oči, ale ve tmě si toho nikdo nemohl všimnout.

"Visenno..., pojď ke mně."

Přijala nabídnutou pravici. Objala ho.

"Alzúre..."

"Visenno..."

Tehdy ho milovala. Milovala ho stále, ač věděla, že nemůže. Vábění to bylo silné. Líbali se, Alzúr jí muchlal zrzavé vlasy.

Vzpomněla si na bitvu. Odtrhla se.

"Proč jsi to udělal. Zemře tolik lidí jen díky tvé vášni."

"O čem to mluvíš?"

"Byla jsem na pahorku. Viděla jsem umírat muže v bitvě. Využil své nestvůry ve válkách. Jaks' to mohl dopustit. Jsi přece jeden z nás!"

Chvilí bylo ticho, ani vánek nešelestil v listech stromu.

"Vzpomeň si Visenno, " zašeptal Alzúr, "proč jsme to dělali? Plížili jsme do knihovny, aby jsme pronikli hloub do tajemství magie. Chtěli jsme tvořit nové věci. Být chvíli bohem a stát na začátku nového života. Běhat rychleji než nejrychlejší tvor na světě. Vznést se do výšky a mít svět na dlani. Chtěli jsme stvořit tvory s obrovskou silou, kteří by nám mohli pomoci uskutečňovat naše sny."

"Chtěli jsme stát na začátku nového života," zopakovala Visenna, "tak proč teď vše ničíš? Nerozumím ti..."

"Věř mi Visenno, ale nelíbí se mi to o nic víc než tobě. Ale tehdy jsem neměl na vybranou. Za tím vším stojí jediný stín, který usiluje o vládu nad Temerii."

"Chtěla bych ti věřit Alzúre. Prozrad'. Jaký stín?"

"Myslím, že ho znáš, Visenno."

Pohlédla Alzúrovi do tváře. V očích to jméno viděla napsané a opravdu ho znala.

"Co dál?"

Ukázal na přivázaného varana. "Pojď se mnou Visenno. Odletíme odtud, daleko na jih. Tady nikdo z nás nic nezmůže."

"Fregenal dál bude vraždit nevinné?"

"Nezastavíme ho. Nejde to."

"Nemůžu letět. Dala jsem slib Kalenovi. Nebylo by správné ho teď opustit."

Alzúr si povzdechl.

"Ten Kalen. Zapomněl jsem. Miluješ ho?"

"Je to jen ochránce. Máme jen dohodu. Já mu vydělám peníze a on mě chrání. Co udělá, když ho opustím? Je to žoldák."

"Přidá se na stranu Fregenala."

"Toho se bojím nejvíce..."

"Je starý Visenno. Pro tebe je moc starý."

"Přestaň žárlit. Nejsem malá holka!"

Na planině, v místech, kde vykukovala tráva ze sněhu, se pásli dva koně. Kalen pohladil jednoho z nich. Byl to hnědý hřebec, ten, který doposud vozil Visennu. Kalen ho pro ni vyhandloval v Mayenně. Podal se mu dobrý obchod.

Rozhlédl se a vzdychl.

Visenna byla pryč. Věděl proč a věděl kam odešla. Zaslechl potají celý jejich rozhovor. Necítil k ní zlost, ani nebyl vyveden z míry. Spíš to čekal. Leccos si dokázal spočítat a od prvního okamžiku věděl, že není vše tak, jak Visenna líčila.

Upevnil vak s věcmi na koně a Visenninyho hřebce uvázal k sedlu. Nasedl a zamířil k říčce Moldavě.

Modrá obloha slibovala hezký slunečný den bez mrholení, vánic a sněhových bouří. Nad údolím kroužilo hejno havranů. Zpomalil a pohlédl tím směrem. Tam nahoře se včera zastavili, aby viděli smrt. Ale on věděl, že teď má jedinou možnost jak zůstat na živu. Musel se stát jejím služebníkem.

Zamířil na pahorek. Jel pomalu a cesta se zdála delší než včera. Několik havranů se oddělilo od kroužící skupinky a zvědavě slétli jezdcí naproti. Třikrát zakroužili nad Kalenem a pak se znovu připojili k houfu.

Kalen na pahorku zastavil. Na okrajích údolí bylo postaveno nesčetné množství stanů. Nebojovalo se, byl dojednáno dočasné příměří. Vojáci se pobíhali po bitevním poli, odnášeli zraněné, odtahovali mrtvé na hromady, které zapalovali. Včerejší souboj tedy skončil nerozhodně, dnes se obě strany měli připravit na druhé kolo.

Kalen mlhavě tušil oč se bojuje. Temerijští zřejmě přišli o zlaté doly, které teď potřebovali vybojovat zpět. Bylo mu to jedno, teď, jako v každé válce, ve které bojoval. Byl žoldák a byl placen za zabíjení.

Kalen však stál před rozhodnutím. Poprvé v životě si nemohl vybrat stranu, ke které se přidá. Bylo evidentní, že v neoznačené armádě dostane daleko větší žold, než v Temerijské. Položil si otázku, zda je skutečně takový. Zda skutečně jediným rozhodujícím momentem je tloušťka měšce.

Vzpomněl si na Visenninu předpověď. A ať už v tom bylo cokoli, uvědomoval si, že jí teď nemůže zklamat. Tak tam dlouho stál a přemýšlel. Potom pobídl koně a vyrazil dolů na druhou stranu údolí, k neoznačeným stanům.

Visenniny zrzavé vlasy vlály ve větru. Pevně se držela Alzūra a její kolena silně svírala varanovo tělo. Ještět toto stisknutí zřejmě vůbec necítil. Pod Visennou ubíhala rychle krajina, Mahakamské hory bezezbytku pokryté stromy, nebo údolí ve kterých se většinou třpytila napolo zamrzlá jezera rozličných tvarů a velikostí.

"Podívej se dolů Visenno!" zavolal Alzūr snažíc se překřičet vítr. Visenna se zadívala naznačeným směrem. Dva létající varani právě tancovali námluvní tance. Jejich těla se vlnila, křídla prudce mávala vzduchem, jehož naříkání bylo slyšet až sem nahoru. Občas některý z partnerů povzlétl a zase se snesl na zem.

"Pamatuješ? Už nebudou potřebovat magii. Teď to jsou obyčejní tvorové našeho světa."

"Pamatuju," ujistila ho Visenna. Celým jejím tělem se rozlil ten blažený pocit, jaký zažívala v době, ze které byly tyto vzpomínky. Byly to tehdy nádherné časy plné nejistot, riskování a nebezpečí.

"Morlorové," ukázala Visenna k jezeru. Tři obrovské a kulaté balvany nesené na dvou párech nohou se batolily u jezera. To byli morlorové, obrovští a nezastavitelní.

"Fregenal je používal jako bitevní nástroj."

"Já vím. Jsou neporazitelní. Je těžké dostat jezdce na morlorovi. Je nemožné morlora normálně zabít."

Chvilí letěli v relativním tichu, nepadlo mezi nimi žádné slovo.

"Alzůre, musíme to zastavit."

Otočil se na ní. Zdálo se, že je teď mnohem hezčí, když vítr rozcuchával její vlasy.

"Proč Visenno? Cožpak to není nádherné? Podívej se jak namlouvají Moa." Alzūr ukázal k obloze, kde ve velké výšce probíhal námluvní tanec párku létající draků Moa. Visenna si to prohlížela jen chvíli. Pak ještě její zrak upoutala skupinka vyjů na zasněžené pasece.

"Musíme. Zkus o tom trochu přemýšlet. Zamysli se nad tím a pak mi řekni co bude dál. Co se stane. Co myslíš, že se s těmi tvory stane?"

"To je jednoduchý Visenno. Budou žít, rozmnožovat se, jako každý jiný tvor."

"... až jednou jich bude tolik, že vytěsní lidi, elfy, trpaslíky, všechny kolem a ovládnou svět stejně přirozeně jako jsme to udělali my."

"Nemyslím si, že máš pravdu. Vždyť si vem minulost. Elfové, trpaslíci a další rasy přece vznikli také magii. Lidé s nimi žijí v míru, ukázalo se, že je tu místa pro všechny"

"Ale to jsou pověsti pro malé děti. Nikdo neví, kde se tu vzali všichni ti tvorové. Kde se vzaly strigy, upíři, baziliškové, draci. Nikdo to nezjistil, možná tu už žili dlouho před námi. Elfové s lidmi nikdy nežili v míru a každá strana dodnes soupeří o ovládnutí světa. A trpaslíci taky, jen jinou metodou. A teď ty si do

souboje o svět přivedl nové tvory, kteří jsou mnohem silnější než člověk, elf, trpaslík, mnohem zákeřnější a nebezpečnější. Stačí aby jedna strana ovládla tyto tvory a je konec. Nakonec varanové nebo morlorové vytěsní i vítěznou stranu, hezky pomalu a čistě. Proto to musíme zastavit už teď!"

"Ty víš, že to nechci udělat."

"Udělej to Alzûre. Poslechni mne a zastavme to. Dokud je ještě čas."

Kalen se zastavil na pahorku nad táborem. Odtud měl lepší rozhled. Skoro každý se zabýval svou výstrojí, nebo zbraní. Válečníci brousili meče a čistili štíty, lučištníci si tvořili zásobu střeliva. Odtud se nezdálo, že Fregenal by měl tak obrovskou armádu. Možná, že v bitvě utrpěl větší ztráty, než očekával. Kalen mohl počítat, že bude potřebovat každého žoldáka.

Uchopil uzdu koně a pokračoval dál v cestě. Na okraji pláně jej zastavila hlídka. Přihlásil se jako žoldák hledající práci. Jeden z hlídačů s pronikavým modrozeleným pohledem jej poslal k dřevěné chatě, která dříve sloužila jako přístřeší na seno, jakých tu bylo kolem k vidění spousta. Nyní byla kompletně přestavěna na velící štáb. S koňmi procházel táborem a sledoval dění okolo. Četné tváře plné jizev z předchozích bitev jej podezřele pozorovaly.

Nad hlavou cosi zaskřehotalo. Vzhlédl k obloze, stejně jako to udělala více než půlka válečníků. Přilétal varan se dvěma jezdci. Vypadalo to, jakoby se jezdci na varanovi prali. Šarvátku doprovázel vysoký nářek střídající nadávky. Přes to všechno varan hladce přistál. Kalen si zakryl oči proti slunci, aby si mohl dvojici prohlédnout.

Byla to Visenna a ten muž, to musel být Alzûr. Vysoký chlápek s dlouhými popelavými vlasy, tvář mu brázdily jizvy od uhrů a v očích se odráželo světlo tak, jako to Kalen vídal u čarodějů. Visenna měla svázané ruce. Kalen cítil mírné zadostiučinění, jakoby byl rád, že se Visenna v Alzûrovi zklamala. Důležitější však bylo, že nyní byla v potížích a Kalen se přece zavázal v její ochranu. Na to však nebyla příležitost. Vrhla na dívku omluvný pohled a pokračoval v cestě.

Visenna ho poznala. Hned co byla sundána z varana, chtěla se dát na útěk. Alzûr jí však stačil chytit za vlasy, takže se moc daleko nedostala. Vykřikla bolestí. Prudce se naň otočila.

"Zabiju tě, zabiju tě!!!"

Alzûr se zasmál. "Nevěřím. Na to mě až moc miluješ?"

"Seš debil. Padlej na hlavu. Vážně ti z těch knih přeskočilo."

"Ne, ty seš nechápavá jak slepice!" obořil se Alzûr, "cožpak to nevidíš? Ptal jsem se sám sebe, k čemu mi to je. K čemu mi je taková moc. A pak jsem na to přišel! Tohle je jediná možnost, jak upozornit na realitu. Nyní stojím na začátku, ale brzy... Brzy ovládnou celý sever a stanu se nesmrtelný."

"Přeskočilo ti," trvala na svém Visenna.

Kalen musel vymyslet plán na záchranu Visenny. Strážným u štábu se pokoušel namluvit, že je zvláštní posel se zprávou veliteli.

"Kdo je náš velitel?" optal se však jeden ze strážných, chtěje tak vyzkoušet Kalenovu důvěryhodnost.

Kalen se nervózně rozhlédl. Potom zkusil: "Mistr Fregenal."

Uvedli ho dovnitř. V dřevěné místnosti stál nevelký stůl a tři postavy v brnění, kteří zřejmě byly vůdci hlavních skupin, se nad mapou nakláněly a horlivě diskutovaly. Když Kalen vešel, vzhledly od papíru a ulpěly na svůj zrak. Na jejich tvářích Kalen mohl vyčíst, jak zkušený zabijáci to jsou. A i kdyby dokázal porazit jednoho, přece jen tu teď stáli tři a venku celá armáda jim podobný. Taková situace jistě vyžadovala plán víc propracovat.

"Jsem Kalen z Mayenny," uklonil se.

Rytíři odstoupili od stolu a Kalen si nyní mohl prohlédnout Mistra Fregenala. Hlava zpředu skoro hranatá, hladkou tvář, hnědé oči, pleš a diadém s chalcedonem, druidská čelenka o které mluvila Visenna. Nenosil žádné brnění, byl tam jen v prošíváném plášti z kapucou staženou na záda.

"Slyšel jsem Kalene, že mi neseš zprávu."

Kalen si prohlížel výrazy na tvářích všech tří rytířů.

"Je to poselství z kruhu, pane," odpověděl Kalen předstíraným klidem.

"Tady mi říkají Mistře," opravil ho ostře Fregenal. Vstal ze svého místa a udělal několik kroků stranou. "Poslouchám..."

Kalen pohlédl do ostražitých tváří rytířů a nasucho polkl. Pak oznámil to co si dlouho připravoval.

"Bohužel mistře, vaše činnost byla vyzrazena. Rada druidů znova zasedá a bude požadovat vysvětlení."

Zdálo se, že to zabralo. Fregenal se zarazil. Jeho rysy naokamžik ztvrdly. Rychlým krokem přistoupil ke Kalenovi. "Kdo ti to řekl? Který druid tě posílá?"

Kalen zkoumal každý sval na Fregenalovi tváři. "Druidka Martia," zkusil

Zdálo se, že teplota se vrátila k normálu. Fregenal se uvolnil, jako by to pro něj bylo vysvobození. V ten

okamžik zahlédli rytíři v jeho tváři signál. Kalen jej však uviděl také. Následující sekundy se jen těžko dají popsat. Kalen vyrazil dopředu a chytil Fregenala kolem krku. Válečníci mezitím stačili tasit meče. Kalenovi se v ruce zjevil Fregenalův diadém, jenž mu cestou stačil strhnout z hlavy. Tam totiž byla skryta druidova moc, a jedině překvapení mu zabránilo ji použít. Ukryl rychle diadém do kapsy a vytáhl nůž, který okamžitě položil Fregenalovi na tepnu.

"Zadržte!" zakřičel Kalen rychle, "nebo vám už nikdo nezajistí leteckou ochranu v následující bitvě. Jistě víte, co pak dělají v Temerii s válečnými zajatci."

Válečníci se zastavili. Fregenal chroptěl bolestí, kterou mu způsoboval Kalenův silný stisk. Na krku se objevil pramínek krve.

"Chtěls něco říct?"

Kalen trochu povolil stisk, aby Fregenal mohl alespoň mluvit. Koneckonců, rád si ho poslechne.

"Děláš chybu žoldáku. A ty to víš," utrousil zajatec.

"Jakou chybu?" zasvrběla v Kalenovi zvědavost

"Jedině v mé armádě budeš nadosmrti boháčem. Udělám ti velkorysou nabídku."

"A jak dlouho je nadosmrti? Do zítra. Než mne roznesou kopyta Temerijštích?"

"Kdo tě najal?"

"Není to snad jedno? A co budeš dělat, když ti to prozradím? Co když ti řeknu, že to byla Visenna?"

Fregenal zasténal. Kalen ho ještě víc přitiskl k tělu.

"Jsi hlupák Kalene. Osel, který se nechal oklamat čarodějnicí. Má tě v moci. Ovládá tě. To ona tě nasměrovala sem a dala ti jasný úkol. Tohle jsi nevymyslel sám. Ovládla tvou mysl ani nevíš jak. A i když se zdá, že to všechno jsou tvoje myšlenky, tak se mejlíš. Seber se Kalene, schop se. Polož ten nůž a probuď se. Když to uděláš, odpustím ti a nabídnu ti lukrativní práci."

Jen vteřinku Kalen váhal, jestli nemá Fregenal pravdu. Potom již věděl, že má. Avšak v trochu jiném smyslu, než to bylo řečeno. Kalen se nechtěl probudit. Teď ještě bylo brzy.

"Seznámím vás s plánem. Vy tři vyjdete ven a budete zajišťovat naší bezpečnost. Mám venku dva koně, takže ty mi připravíte. Nikdo se o nic nepokusí nebo bude konec nestvůrkám."

"Co tím sleduješ? Válku nezastavíš" zachraptěl Fregenal.

"O válku mi nejde. Tvůj přítelíček uvěznil Visennu a já jí chci zpět. Doved' mě k ní. Dáš jí svobodu a necháš nás odjet. Pak tě pustím a klidně se tady stavte třeba na hlavu."

Kalen stál u svého koně, levicí svíral Fregenala, pravicí přidržoval nůž na tepně a pozoroval jak Alzúr rozvazuje dívce pouta. Když byla volná, hlavou jí Kalen naznačil, že má nasednout na koně.

"Takže půjdeme," oznámil. Šli. Visenna jela na koni a Kalen táhl Fregenala k okraji pole. Houf žoldáků z Alzúrem vpředu jej následoval. Odněkud vyletěl šíp a zabodl se vedle Kalenovi nohy do země. Obě skupiny se zastavily, nastalo napjaté ticho. Zdálo se že dav, který se skládal z krvechtivých bestii, dospěl k jakémusi rozhodnutí. Kalen to vycítil právě v čas. Nožem řízl Fregenala do masa. Vystříkla zářivě červená krev. Těsně předtím totiž dav vyrazil na Kalena. Musel odhodit druida i s nožem a rychle naskočit na koně.

Koně vyrazili jako splašený. Sníh odlétával na všechny strany. Kalen vylovil z kapsy diadém a hodil ho dopředu Visenně. Chytla jej ve vzduchu a v rychlosti si jej nasadila. Nechtěla vědět, jak jej Kalen získal.

Alzúr se naklonil nad Fregenala a stačil krátký pohyb rukou, aby krev přestala tryskat v rytmu tepu srdce.

Kalen a Visenna nutili koně doslova k letu. Za zády je pronásledoval nepřátelský řev.

"Visenno, udělej něco!" vykřikl Kalen zoufale, co mu šíp prosvištěl kolem hlavy. Neviděl však, že Visenna již čaruje.

Následně proti nim vyběhla desítka medvědů a dvě vlčí smečky, evidentně hladové. Visenna věděla, že je to málo, ale mohlo jim to dát jakýsi náskok. Kalen jen vyděšeně sledoval, jak vlci bez povšimnutí minou jejich koně a našťvaně se vrhají na žoldáky v řvavě. Zvířecí útok měl i své oběti a to na obou stranách. Nicméně podařilo se postup houfu zastavit, potom co medvědi se postavili koňům do cesty.

Šípy však nepřestávaly pršet, což se Kalenovi stalo osudným. Jeho zády se rozlila silná pichlavá bolest. Kalen nahlas vzdychl bolestí.

Visenna se vyděšeně otočila: "Co se stalo?"

"Nic, jed' dál, neotáčeš se!" křičel na ní chraplavým hlasem. Bolest byla pronikavá. Rozkašlal se a začal plivat krev. Ztratili se v lese, křik za zády utichal a mísil se s ozvěnou. Visenna zastavila koně, až když uslyšela, jak Kalen spadl z koně.

"Kalene!"

Na tváři se jí rozlilo zděšení. Kalen ležel na bříše a ze zad mu čouhala jen malá část šípu s býlím peřím

na konci. Víc než polovina byla zabodnuta v Kalenových zad mezi lopatkou, žebry a páteří. Podle úhlu Visenna nepochybovala, že střela vyšla z kuše. Kalen měl neuvěřitelnou smůlu.

Nesmím vytáhnout šíp, blesklo Visenně hlavou. Měla sice diadém, ale jeho moc nebyla univerzální.

Pokusila se obrátit Kalena na bok.

"Kalene, slyšíš...", křičela zoufale, "... teď neumírej."

Pohnul se. Pokusil se pomoci v jejím úsilí. Opět se rozkašlal a opět to byla krev. Visenna byla ohromena. Slýchávala o smrti, párkrát již viděla výsledky její práce, nikde se s ní však neutkala. Teď měla příležitost, ale Visenna věděla, že má proti ní chabé zbraně. A ještě pořád Kalenovi dlužila život.

"Vstaň! bojuj proboha...! Sama to nezvládnu. Musím tě odvést alespoň do Moldavy."

Posadil se a pohlédl Visenně do očí. Měl krví zarudlé oči.

"Ty to zvládneš Visenno...", pokusil se Kalen o úsměv. Snažil se zvednout na nohy, ale opět padl do sněhu.

"Kalene..."

"...věř si," dořekl a opět zakašlal.

Visenna si nevěřila. I zabodnutý šíp dokáže ještě způsobit škody. Nedokázala by zranění zahojit. Tohle není banální nemoc z Moldavy nebo z vesnice zvané "Na závěťtí". Tohle není povrchní škrábanec od špičky Kalenova meče. Tohle je mnohem mnohem horší.

Kalen se opět znovu otočil na Visennu a snažil se ukázat na levou stranu kabátu.

"Vyndej to z kapsy..."

Visenna poslechla. Sáhla do náprsní kapsy Kalenova zimního kabátu a nahmatala ruličku. Byl to stočený svitek psaný Fregenalovou rukou. Text evidentně pocházel ze zakázaného Elnorova učení.

"Kde jsi to vzal?"

"Fregenal to měl mezi dalšími svitky ve svém....ech, ugh..."

"Kalene! teď ne! Musíš jet se mnou. Neumírej!"

Tísňivý pocit zmizel. Smrt odešla. Svou práci vykonala poctivě, tak jak mívala ve zvyku. Kalen se díval na Visennu a nedýchal. Zjistila to o několik sekund později. V očích se jí zaleskly slzy, slabě popotáhla nosem. Nedokázala už zadržet emoce. Zabořila obličej do Kalenova kabátu a rozbřečela se. Lesním tichem se nesl slabý pláč. Vítr se utišil, vrány přestaly krákorat, lesní tvorové, ti kteří zrovna nespali zimním spánkem, se na okamžik zastavili. Když smutek a stesk přemohl druidku, celá příroda s ní ten smutek sdílela. Vždyť přece druidové odjakživa byli, jsou a budou přáteli lesů. hvozdů a veškeré přírody.

O několik dnů později dorazila Visenna do Mayenny. Předtím však nechala Kalena pohřbit na Moldavě. Vše co měl Kalen u sebe, měšec s penězi, výbavu i jeho osobní věci, věnovala k postavení důstojného hrobu. Nechala si jen jeho meč. Navždy jí ho bude připomínat. Na cestě do Mayenny ještě vyléčila několik nemocí za nocleh a dobré jídlo.

"To jsi ty Visenno?" ozval se ženský hlas, když přijížděla do druidské vesnice. U cesty stála známá druidka.

"Martio!" vykřikla radostí. Seskočila z koně, div neupadla. "Mám radost, že tě vidím."

Objali se.

"Čekají na tebe dobré zprávy Visenno," usmála se Martia.

"Jaké...?"

"Už zase patříš do kruhu."

Visenna se proti očekávání zamračila.

"Jak to?"

"Získali jsme svědectví, které jasně ukazovalo na Mistra Fregenala. Rada tě zprostita viny a chtějí se ti omluvit."

"Jaké svědectví? Jaký svědek?" nechápala Visenna.

"Temerie měla ve Fregenalově armádě špeha. On dosvědčil, že Fregenal má kontakt s Alzúrem."

Visenna sklopila oči. Martia jí ukazovákem zvedla bradu a pohlédla jí do očí.

"Tebe to netěší?"

"Netěší Martio. Naopak, jsem moc smutná. Jeden život pohasl a ty mi říkáš, že zbytečně."

"Och. Kalen?"

Visenna už nepromluvila. Pouze vtiskla Martii do dlaně zmuchlaný svitek s Fregenalovým písmem.